

Entrevista al ministre iraquí d'Informació

“La guerra depèn dels americans”

Jassim, 48 anys, és des de 1979 ministre de Cultura i Informació, i per aquest motiu, el suprem propagandista del règim. És considerat un dels més importants homes de confiança de Saddam Hussein.

Senyor ministre, ¿hi ha guerra?

—La guerra pot esclatar en qualsevol moment. Però això depèn només dels americans.

—¿Per què?

—Perquè cada vegada concentren més tropes a la regió. Porten els seus soldats amb el pretext que nosaltres volem atacar l'Aràbia Saudita. Però això és una mentida indigna. Tenim un pacte de no-agressió amb els saudites. No tenim ni el més mínim motiu per a atacar l'Aràbia Saudita. Després de la crisi de Kuwait el rei Fahd ens va telefonar per proposar-nos una cimera entre cinc estats àrabs. De seguida hi vam estar d'acord.

—¿I per què no hi ha hagut res d'això?

—Perquè de sobte els saudites se'n van desdir i van anar a buscar els americans.

—¿Quina creu que va ser la raó perquè els saudites canviessin d'idea?

—Tot formava part, com ara sabem, d'una conspiració diabòlica planejada des de molt temps enrere, que comença molt abans dels esdeveniments de Kuwait. Procedeix dels sionistes. Israel va haver de reconèixer que ja no estava en condicions de dirigir un gran atac contra Iraq. Llavors es va associar amb aquesta gentussa de Kuwait i amb altres individus semblants per endegar un complot contra Iraq. Per això ens vam veure obligats a fer fora aquests individus de Kuwait. Però el complot encara continua i, com ja hem dit, pot portar a la guerra en qualsevol moment.

—Un moment, abans que continuï anunciant la seva teoria del complot. Sense el seu atac contra Kuwait no hi hauria hagut cap conflicte i els americans no haurien vingut a l'Aràbia Saudita.

—Això és només una excusa barata i no té res a veure amb la gran canallada que s'està portant a terme. Quan els americans van entrar militarment a Kuwait, ja

feia temps que havien començat amb el setge econòmic. Tota aquesta bruta campanya que s'ha desencadenat en contra nostra a Amèrica i a l'Europa occidental, amb l'excusa de la qual Londres, especialment, s'ha fet tant l'important, era una part del complot. I que de pressa que han arribat, amb tots els seus tancs, els seus canons i tota la resta d'armament pesant. Això demostra, doncs, que tot estava preparat per davant amb tota precisió. ¿I per què amenacen ara amb la guerra tot i que hem proposat un desenllaç àrab i estem també preparats per portar-lo a bon fi?

—Però ¿per què els saudites s'haurien d'haver abocat sense necessitat a una situació tan perillosa per a ells? Ara es troben sols davant de tot el món islàmic com a guardià dubtós dels estats sagrats, els infidels han demanat ajuda per anar contra els seus germans de fe. ¿S'haurien arriscat realment a portar aquest estigma si no s'haguessin sentit greument amenaçats per Iraq?

—Els saudites saben perfectament que nosaltres no els hem amenaçat mai. És una mentida generalitzada. ¿Per què hauríem d'amenaçar o atacar l'Aràbia Saudita?

—Doncs perquè potser vostès volen tenir més petroli.

—No necessitem més petroli, per ara en tenim prou.

—Ara que no en poden vendre, segurament més que prou. ¿Per què s'haurien d'adreçar els saudites a una situació tan compromesa?

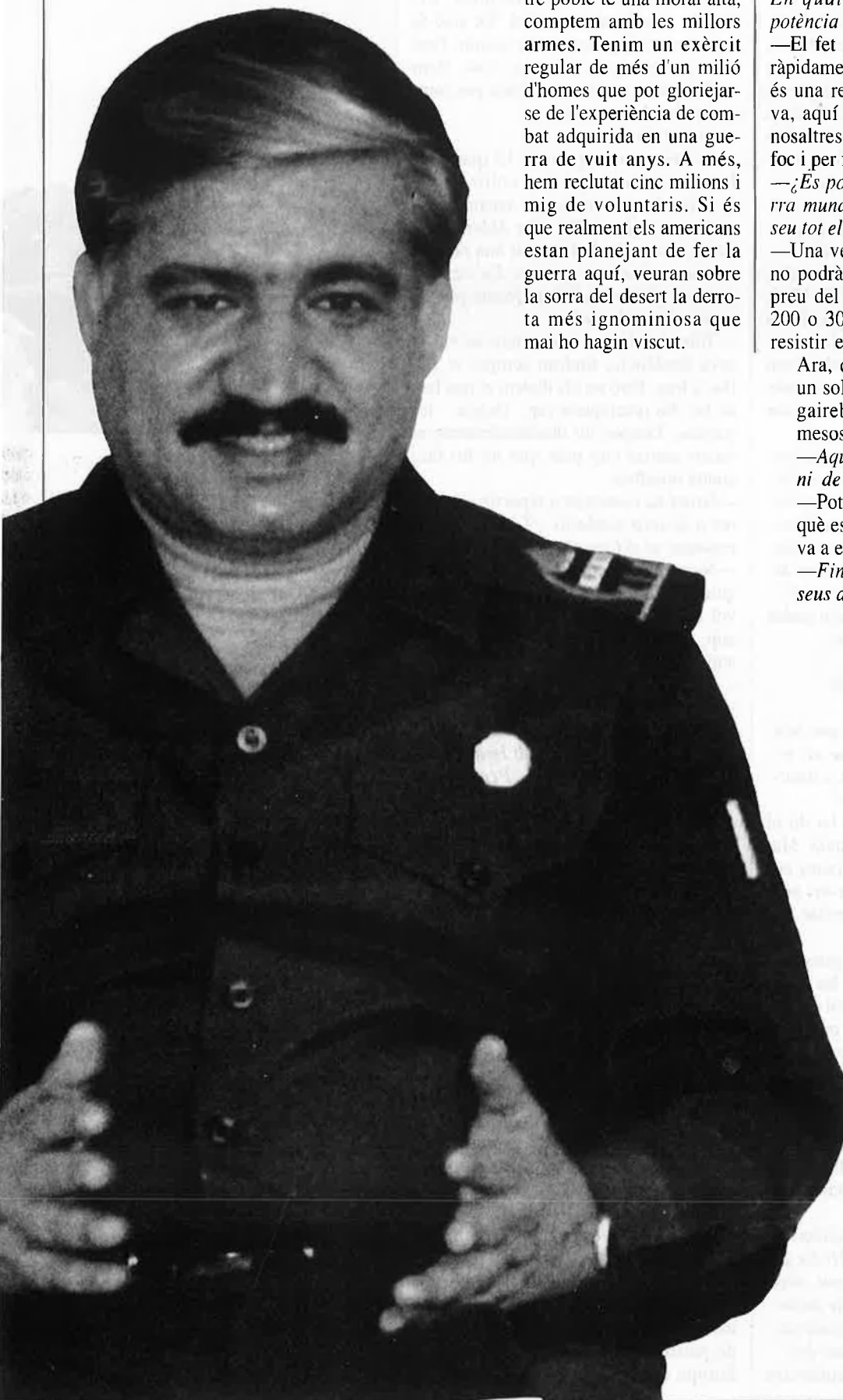
—Precisament això és el que nosaltres ens hem preguntat i hem intentat bastir-ne una anàlisi detallada. Segons la informació, totalment fiable, de què disposem, Bandar, l'ambaixador saudita a Washington hi ha tingut un paper clau. Ell és qui ho ha ordit tot amb els americans. Ha volgut implicar també el seu oncle, el rei Fahd, exposant-lo a un gran perill. El rerefons de tota la intriga és un

conflicte a l'interior del clan dominant. Fahd va fer la seva proposta de celebrar una cimera que hagués hagut de resoldre el problema de Kuwait dins d'un context àrab, de seguida es va fer enrere i ara en serà còmplice si arriba la guerra, que també pot devorar-lo a ell.

CINC MILIONS DE VOLUNTARIS

—¿Vostès estan preparats per a una guerra com aquesta?

—Estem preparats. El nostre poble té una moral alta, comptem amb les millors armes. Tenim un exèrcit regular de més d'un milió d'homes que pot gloriejar-se de l'experiència de combat adquirida en una guerra de vuit anys. A més, hem reclutat cinc milions i mig de voluntaris. Si és que realment els americans estan planejant de fer la guerra aquí, veuran sobre la sorra del desert la derrota més ignominiosa que mai ho hagin viscut.

—*¿Què és el que el fa estar-ne segur? En qualsevol cas, Amèrica és una potència mundial, també militarment.*

—El fet que aquesta guerra esdevindria ràpidament una guerra mundial. Aquesta és una regió desmesuradament explosiva, aquí poden cremar moltes coses. I nosaltres tenim els mitjans per calar-hi foc i per fer-ho saltar tot pels aires.

—*¿Es possible, però, realment un guerra mundial? Primer l'ONU, i darrere seu tot el món, s'alçaran contra vostès.*

—Una vegada esclatada la guerra ningú no podrà dir quan ni com s'acabarà. El preu del petroli s'haurà disparat fins a 200 o 300 dòlars per barril. ¿Ho podrà resistir el món? ¿Qui ho podrà pagar?

Ara, que encara no hem disparat ni un sol tret, el petroli costa 40 dòlars, gairebé tres vegades més que pocs mesos enrere.

—*Aquí intervé molta gent que no té, ni de bon tros, la guerra al cap.*

—Potser sí. Però ¿poden imaginar-se què es pot perdre si la situació arribava a esclatar?

—*Fins i tot els han abandonat els seus amics soviètics. ¿No els ha deixat del tot sorpresos la reacció tan violenta del món davant la seva invasió de Kuwait?*

—Torno a repetir que tot ha estat un enorme complot. L'imperialisme, el socialisme, aquest bagasser de Kuwait i els seus còmplices han conspirat plegats contra Iraq. Els kuwaitians han depreciat la nostra moneda fins a una cinquena part del seu dinar, nosaltres hem d'oferir-hi resistència. Ara tenim l'oportunitat de corregir la història i de fer tornar Kuwait a casa.

SOLIDARITAT ÀRAB

—*Al preu d'estar sols contra tot el món.*

—No estem ni de bon tros tan aïllats com vostès creuen.

Els que ara són en contra nostra ja volien abans dominar-nos econòmicament. Però les masses islàmiques són amb nosaltres, la seva ràbia contra els Estats Units creix dia a dia. Empenyen amb nosaltres cap a una *dschihad*, una guerra santa. Per primera vegada a la història àrab s'han aliat nacionalisme i islam. No s'enganyin, no estem sols ni de bon tros.

—*La majoria d'estats àrabs estan, però, contra vostès, fins i tot envien tropes perquè no els agrada que un país àrab sigui empassat pel seu veí.*

—El que hem fet ara és exercir un dret documentat històricament des de 1913. Kuwait sempre ens ha pertangut, l'hem fet tornar a casa. Per sobre d'això, lluitem per la unitat de tots els àrabs, com han fet els alemanys, que ho han entès perfectament i ara es feliciten de tot cor per la seva unitat.

—*Però ha quedat ben palès que els kuwaitians no volien aliar-se amb vostès.*

—*No veu cap possibilitat d'un compromís, per exemple, que vostès es retirassin de Kuwait i conservessin només les illes en disputa i la zona fronterera de Rumeila amb els seus camps de petroli?*

—*¡No, mai! ¡Mai de la vida! Se'n poden oblidar d'una vegada per sempre.*

HOSTES O OSTATGES

—*El que no volem oblidar és que han retingut milers d'estrangers que no tenen res a veure amb l'afer com a ostatges. ¿Quan els deixaran lliures?*

—No són ostatges, sinó, com ha dit el president, hostes del poble iraquí. Malauradament, però, per nobles raons ens hem vist obligats a conservar-los amb nosaltres perquè ens ajudin a evitar una declaració de guerra.

Esperem que hi hagi aviat la possibilitat que tornin a reunir-se amb les seves famílies al seu país. Només cal que el govern americà es comprometí per escrit a no atacar Iraq i els nostres hostes podran tornar de seguida a casa.

—*Sempre deixa la responsabilitat als altres, ¿com volen sortir-se d'una situació tan embullada?*

—No hem estat nosaltres qui ho ha començat tot, han estat els conspiradors els qui ens han volgut arrossegar.

—*Han de viure amb les conseqüències de la seva invasió de Kuwait. Hi ha un embargament mundial contra seu, ningú no els compra ni una gota de petroli, no reben cap tipus de mercaderia, ¿quant de temps podran aguantar-ho?*

—Naturalment patim les conseqüències

de l'embargament, sobretot escassegen els medicaments i els queviures. Els nostres nens ja no tenen llet. Tot això fa mal, per què els hauríem de mentir. Però som un país gran amb dos rius. Hem mobilitzat la nostra agricultura per compensar les deficiències.

—*Això triga molt.*

—Evidentment triga molt. El que semblava avui no ho podem collir demà. Però l'embargament no ens matarà.

—*Durant aquests dies Abu Abbas i altres líders radicals palestins han parlat amb el seu govern. En cas de guerra, ¿hauran d'obrir fronts per a vostès en tot el món?*

—Totes les forces àrabs, tant se val la seva tendència, tindran sempre el seu lloc a Iraq. Però no els dictem el que han de fer. No practiquem cap tàctica terrorista. Tampoc no desencadenarem el terror contra cap país que no ho faci contra nosaltres.

—*Israel ha començat a repartir màscares a la seva població. ¿Té motius per espantar-se del terror iraquí?*

—Només atacarem aquells que ens ataquin. Si ara Israel es prepara, vol dir que vol atacar-nos. Si Israel llança el primer cop, l'hi tornarem de manera oportuna, tenim els mitjans per a fer-ho.

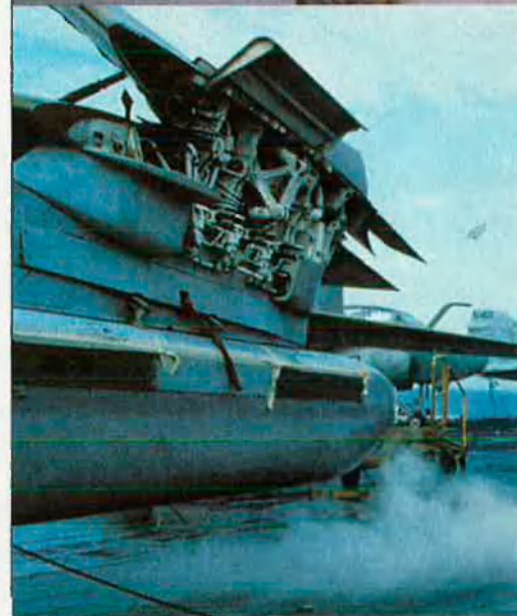
—*¿Li sembla concebible que els seus germans àrabs, que van ajudar Iraq durant la guerra contra Iran, hagin conspirat tan de sobte amb Israel i els Estats Units contra Iraq? ¿Per què ho haurien de fer?*

—En realitat, tothom ho sap: perquè ningú vol o no pot acceptar que en aquest món tan pulcrament repartit un país àrab es faci tan fort com ho és avui Iraq. Tots esperaven que després de la guerra contra Iran estiguéssim destrossats en el terreny científic, social, polític, militar.

Ha succeït justament el contrari, som més forts que abans. Però això està prohibit. Cap país àrab de la regió no pot ser més fort que Israel. Israel ha de continuar sent la potència indiscutida. Nosaltres, que sempre hem dit que alliberaríem Jerusalem, hem de mantenir-nos dèbils perquè no pot ser d'una altra manera.

—*¿Així de senzill?*

—Sí, però hi ha encara un segon motiu: el petroli. Els americans volen disposar-ne. Ja des de l'època Carter, els Estats Units pressionaven cada vegada amb més insistència per establir-se als pous de petroli. Amb això podrà extorquir Europa i el Japó en qualsevol moment.

Però no serà possible si hi ha un Iraq poderós. Per això, repeteixo, hi ha un complot en contra nostre.

Com que Israel no aconsegueix que continuem sent petits, perquè ja ens hem fet massa grans per a Israel, Kuwait s'ha fet càrrec del paper dels sionistes i amb un excés de producció ha portat el preu del petroli fins tan avall que hem perdut molts milers de milions i la nostra economia se n'ha ressentit. És així com d'un manera infame Kuwait volia tenir-nos de genolls i matar-nos de gana. I els Emirats Àrabs també hi estan implicats.

—Sembla obsessionat per la idea del suposat front únic integrat per Kuwait, Israel i els Estats Units, a nosaltres ens resulta poc creïble.

—Però és justament així, i el que sembla més agosarat i peregrí és el paper que els kuwaitians hi tenen; nosaltres, doncs, estem decidits a matar dos pardals d'un sol tret: anorrear el complot i acomplir el nostre deure històric de fer tornar Kuwait a casa.

—Tot amb el perill que la regió sencera voli pels aires.

—Per fer-li més clara l'amarga veritat: si aquest foc es desencadena amb tota la seva força, les flames arribaran al cel i les ones expansives s'escamparan per totes direccions. Al desert s'amuntegaran els cadàvers, però això no serà tot. Ningú, ho torno a dir, ningú no pot imaginar fins a quin punt es tracta d'un material explosiu o què pot succeir al món islàmic. I quan hagi començat, ¿els americans estaran realment disposats a sacrificar la vida? Al costat nostre lluitaran milions de musulmans i els interessos americans al món islàmic seran anihilats d'un sol cop.

—Però vostès seran també exterminats per aquest foc infernal.

—En qualsevol cas, tenim el poder de fer desaparèixer tota la regió en aquest infern. Vostès no tenen ni la més mínima idea d'allò que ens proposem i que podem engegar pels aires: literalment, tot. No perquè siguem tan salvatges, sinó perquè si ens ataquen ens resistirem amb tots el mitjans. I els mitjans, els tenim, encara que vostès no puguin ni sospitarlos. No deixarem que ens exterminin.

—¿Volen arrossegat amb vostès a la mort tants dels altres com sigui possible?

—Nosaltres no morirem. Moriran els altres.